

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **M. R.**, narozená dne X, občanka U.
trvale bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Michalem Poupětem
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29353-3/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29353-4/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 20. 8. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29353-3/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „krajské ředitelství“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2018, č. j. KRPS-145171-31/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 20. 1. 2019 (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k vycestování jí byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon jejího zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán, čímž naplnila podmínky pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a její vycestování je podle závěrů vyžádaného závazného stanoviska podle § 120a zákona o pobytu cizinců možné. Dále se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29353-4/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPS-145171-32/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o nákladech řízení“). Prvostupňovým rozhodnutím o nákladech řízení správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění v paušální výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v podané žalobě předně obecně namítala, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítala již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o vyhoštění. Tyto nedostatky a jejich případný dopad na zákonnost rozhodnutí však nikterak nespecifikovala, když pouze odkázala na své odvolání.
3. Dále žalobkyně namítala, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, neboť jednání žalobkyně nepředstavuje žádné porušení těchto právních řádů. Jako konkrétní důvod uvedla, že žalovaná odmítla aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“), ačkoli žalobkyně byla jako zaměstnankyně p. společnosti P. S. Z. O.O. (dále jen „P.“) vysílána na území České republiky k poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro obchodní společnost F. K. I. s.r.o. (dále jen „F.“) na základě smlouvy uzavřené mezi uvedenými společnostmi. Žalobkyně tak byla vysílána v rámci příhraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie podle směrnice o vysílání pracovníků. Soulad tohoto postupu s evropským právem potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise. Ačkoliv žalobkyně předkládala důkazy k prokázání skutečností, které odůvodňovaly použití § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správních orgánů akceptováno.
4. V souvislosti s námitkou nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně nadto namítla, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení a současně odložit vykonatelnost předmětného rozhodnutí.
5. Ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí žalobkyně toliko odkázala na žalobní body směřující proti prvnímu napadenému rozhodnutí o vyhoštění.
6. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě navrhla žalobu zamítnout s tím, že odkázala na odůvodnění napadených a prvostupňových rozhodnutí, neboť má za to, že protiprávní

jednání žalobkyně bylo řádně zjištěno a doloženo spisovým materiálem, na který mj. žalovaná odkázala; současně bylo vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo, jakož i to, co uvedla účastnice řízení.

7. Krajský soud v Praze po ověření včasnosti podané žaloby a splnění dalších procesních podmínek přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobkyně se k záměru soudu rozhodnout věc bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřila, takže se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl, neboť obsahem správního spisu, který jako důkaz navrhla žalobkyně, se dokazování neprovádí.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla dne 10. 5. 2018 kontrolována Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort v provozovně P. M. s.r.o. v obci M., při níž byla zastižena při práci v hale, kde připravovala zboží na expedici. Na místě žalobkyně předložila cestovní pas a p. vízum typu D MULT, účel 05A, vydané P. r. platné od 7. 3. 2018 do 4. 12. 2018; povolení k zaměstnání však nepředložila. Podle razítka v cestovním dokladu vstoupila na území schengenského prostoru dne 23. 3. 2018 přes hraniční přechod M. (P.). Od vedoucího výdeje provozovny P. M. s.r.o. bylo zjištěno, že žalobkyně byla na práci zajištěna obchodní společností F..
9. Na základě uvedeného bylo s žalobkyní téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výsledku žalobkyně za přítomnosti tlumočníka uvedla, že je vdaná, bezdětná, oba její rodiče a tři bratři žijí společně s ní na U. na stejné adrese. Na území států Evropské unie nepobývají žádní její příbuzní ani osoby blízké. Na území České republiky, přes P. do P., přicestovala dne 23. 3. 2018 za účelem práce. Původně měla pracovat v P., během cesty však dostala od řidiče mikrobuse jménem V. nabídku práce v České republice za lepších podmínek, která měla být realizována jako služební cesta z P. do České republiky. Název společnosti, pro kterou měla v P. pracovat, žalobkyně nevěděla, současně popřela, že by kdy měla vydané pracovní povolení v nějakém členském státě Evropské unie či živnostenský list vydaný na území České republiky. Ve skladu v obci M. pracovala asi od 4. 4. 2018 vždy od pondělí do pátku od 6:00 do 14:00 hod., peníze jí měly být vyplaceny po třech měsících, kdy měla být odvezena zpět do P.. Písemnou pracovní smlouvu v České republice uzavřenou neměla, pouze podepisovala poučení o bezpečnosti práce. Dále žalobkyně při výsledku uvedla, že si je plně vědoma důsledků vyplývajících z nepovoleného zaměstnání. Žalobkyně však byla přesvědčena, že pracuje v souladu se zákonem, proto sama žádné kroky k zajištění legálního zaměstnání neučinila. Žalobkyně při výsledku rovněž uvedla, že jí není známa žádná překážka, která by jí znemožňovala vycestovat; nemá žádné společenské ani kulturní vazby k České republice. Nucené vycestování pro ni nebude zásahem do rodinného života. K dalšímu pobytu na území České republiky a vycestování má potřebné finanční prostředky.
10. Součástí správního spisu bylo dále vyjádření žalobkyně učiněné prostřednictvím jejího zástupce, v němž bylo uvedeno, že žalobkyně je zaměstnankyní p. společnosti P., je oprávněna k výkonu práce na území P.. Na území České republiky byla vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Tyto služby byly poskytovány dočasně a příležitostně pro společnost F. na základě

smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi společnostmi P. a F.. V pořadí druhá jmenovaná společnost žalobkyni nezařadila úkoly ani nevyplácela mzdu. Byla řádně splněna oznamovací povinnost dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Vyjádření žalobkyně bylo doplněno o dokumenty, které byly navrženy k prokázání uvedených tvrzení, a sice rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi P. M. s.r.o. jako objednatelkou a F. jako zhotovitelkou, podnájemní smlouva ze dne 26. 2. 2018 uzavřená mezi P. M. s.r.o. jako nájemkyní a F. jako podnájemkyní, smlouva o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017 uzavřená mezi P. jako dodavatelkou a F. jako odběratelkou, pracovní smlouva žalobkyně s P. ze dne 5. 4. 2018 a její dodatek ze dne 6. 4. 2018 i informace s tím související (v p. jazyce), dále vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 vydané na žádost společnosti O. S. Z. O. O., které bylo sice vydáno pro jinou společnost, než zaměstnavatele žalobkyně, ale podle žalobkyně ve stejné věci.

11. Rovněž bylo součástí správního spisu vyjádření Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj a závazné stanovisko Ministerstva vnitra ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, která byla vypracována na základě dožádání krajského ředitelství a z kterých pak krajské ředitelství při svém rozhodování vycházelo. Dále vyjádření Úřadu práce České republiky, podle kterého neměla žalobkyně v danou dobu vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, byla však na Úřadu práce České republiky, krajské pobočce v P. přihlášená zaměstnavatelem F. ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jako cizinec, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, a to p. společností P..
12. Krajské ředitelství vyzvalo žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce k seznámení s podklady a poučilo ji o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalobkyně však svého práva nevyužila.
13. Následně tak správní orgán I. stupně vydal prvostupňová rozhodnutí o vyhoštění a o nákladech řízení, jejichž odůvodnění jsou shrnuta v odstavci 1 tohoto rozsudku. Proti prvostupňovým rozhodnutím podala žalobkyně odvolání. Žalovaná pak vydala napadená rozhodnutí. V odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí žalovaná po krátké rekapitulaci výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně a v souladu se zákonem podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení zjistilo, prokázalo a zdůvodnilo, že žalobkyně v České republice vykonávala od 4. 4. 2018 do 10. 5. 2018 práci bez povolení k zaměstnání, ačkoli výkon jejího zaměstnání byl na takové povolení vázán (§ 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná uvedla, že žalobkyně nespadala do žádné z kategorií výjimek dle § 98 zákona o zaměstnanosti, když tento závěr učinila na základě dostatečného množství podkladů obsažených ve spisovém materiálu. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a odpovídá okolnostem případu, doba k vycestování byla stanovena až po zjištění, zda žalobkyni nebrání překážky s vycestováním spojené. Žalovaná tak dospěla k závěru, že prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
14. V odůvodnění druhého napadeného rozhodnutí žalovaná po krátké rekapitulaci správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně a v souladu se zákonem a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně totiž porušila

svou právní povinnost tím, že byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, čímž vyvolala zahájení řízení o správním vyhoštění.

15. Na úvod je třeba poznamenat, že Krajský soud v Praze se problematikou správního vyhoštění – podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců – za obdobných skutkových okolností již několikrát podrobně zabýval, přičemž v řadě věcí byli účastníci řízení zastoupeni tímž zástupcem jako v této věci (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019, č. j. 42 A 11/2019, ze dne 12. 4. 2019, č. j. 44 A 13/2019-24, ze dne 16. 4. 2019, ze dne 2. 9. 2019, č. j. 52 A 9/2019-19, či ze dne 17. 9. 2019, č. j. 42 A 10/2019-16). Závěry, které byly učiněny v těchto rozsudcích, vychází dále z rozsudků Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (srov. např. rozsudky ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018-17, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018-18, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Azs 278/2018-19, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018-14, ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 Azs 37/2019-15, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019-15).
16. Za situace, kdy je skutkový i právní stav věci shodný a žalobní námitky žalobkyně obdobné anebo zcela totožné, soud i v projednávané věci ze závěrů vyslovených v těchto rozsudcích vychází a současně na ně plně odkazuje s ohledem na jejich vyčerpávající odůvodnění.
17. Pokud šlo o první napadené rozhodnutí, tvrzení žalobkyně o velkém počtu procesních nedostatků a odkaz na podané odvolání nepředstavuje řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobkyni, která je ostatně zastoupena advokátem, tj. odborníkem v oboru práva, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezila, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalované za nezákonné příp. nicotné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních ani prostý odkaz na argumentaci uvedenou v odvolání těmito požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nemohl zabývat.
18. Žalobkyně předně namítala, že správní orgány odmítly aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, a za současného zohlednění práva Evropské unie (směrnice o vysílání pracovníků a rozsudků Soudního dvora ve věcech C-279/80 *Webb*, C-307/09 *Vicoplus* či C-91/13 *Essent Energie*) dospěl k závěru, že „[v]ýjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočítávající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“
19. V daném případě nebylo sporu o tom, že žalobkyně sice měla uzavřenou písemnou smlouvu ze dne 5. 4. 2018 s p. společností P., avšak formálně pro tuto společnost nikdy nepracovala, když sama u svého výsledku uvedla, že nabídku práce v České republice dostala už během cesty mikrobusem do P., skrze které však pouze projížděla, a sama si v mikrobuse na internetovém vyhledávači Google ověřovala, zda je vyslání z P. do České republiky na služební cestu možné. Pracovní smlouvu ze dne 5. 4. 2018 a její dodatek ze dne 6. 4. 2018 či další související dokumenty podepisovala až v době po nástupu do zaměstnání v České republice, když na pozici skladníka ve skladovém centru P. M. s.r.o. nastoupila již dne 4. 4. 2018. Žalobkyně tak hlavní pracovní činnost neprovozovala ve státě

sídla svého formálního zaměstnavatele P. a do České republiky nebyla vyslána v režimu volného pohybu služeb za účelem plnění závazku v režimu volného pohybu služeb. Společnost P. fakticky vykonávala činnost agentury práce, která žalobkyni pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ji jakýmkoliv způsobem využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti v P.. Ostatně ke stejnému závěru dospěl rovněž Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj, ze kterého pak krajské ředitelství při svém rozhodování vycházelo, a sice že společnosti P. i F. v daném případě vystupují jako agentury práce, neboť prodávají pracovní sílu, ale neposkytují služby. O poskytování služeb by se jednalo pouze v případě, kdyby byla uzavřena smlouva mezi p. společností a společností P. M. s.r.o. a práci by p. společnost prováděla pomocí svých zaměstnanců s tím, že jejich vyslání by bylo pouze dočasné a ojedinělé. O tom, že se ve skutečnosti nejednalo o poskytnutí služby, nýbrž o zastřené zaměstnání, svědčí i skutečnost, že výkon pracovní činnosti nebyl i přes ustanovení III bodu 1 smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené mezi společnostmi P. a F. řízen ani kontrolován p. zaměstnavatelem, nýbrž spolupracovníky P. M. s.r.o. Žalobkyně u svého výsledku totiž uvedla, že práci jí konkrétně nikdo nezařadil, náplň její práce jí ukázaly kolegyně, které ve skladovém centru již dříve pracovaly. Z ničeho tedy nevyplývalo, že by žalobkyně v P. jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala (sama žalobkyně při výsledku tvrdila opak), a proto je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou závěr o neoprávněném výkonu závislé práce žalobkyně na území České republiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 289/2017-31), že na tyto případy se výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje.

20. K odkazu žalobkyně na vyjádření Evropské komise pak soud poznamenává, že se jedná o vyjádření určené jinému subjektu (O. S. Z. O. O.), k němuž nemá žalobkyně žádný vztah, přičemž toto vyjádření se nijak nezabývá konkrétními okolnostmi, za nichž vykonávala pracovní činnost žalobkyně (naopak vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje). Předmětné vyjádření proto není v projednávané věci relevantní.
21. Žalobkyně dále tvrdí, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a současně odložit vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění. Soudu však není zřejmé, proč by měla žalovaná takto postupovat, jestliže žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění řádným opravným prostředkem, který má suspenzivní účinek (tedy byla odložena též vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění). V rámci řízení o odvolání se přitom posuzuje soulad prvostupňového rozhodnutí se zákonem v plném rozsahu bez ohledu na obsah odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu). V situaci, kdy žalovaný shledal podané odvolání nedůvodným, což řádně odůvodnil, nebylo na místě, aby posléze zahájil přezkumné řízení, v němž by se znovu zabýval týmiž otázkami.
22. Pokud šlo o druhé napadené rozhodnutí, je toto svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislým na výroku ve věci samé, tj. na rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018-15, a v něm citovaná judikatura). Žalobkyně ve vztahu k rozhodnutí žalované o nákladech řízení neuplatnila žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat toliko ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti prvnímu napadenému rozhodnutí ve věci samé (o vyhoštění), nelze

než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti druhému napadenému rozhodnutí (o nákladech řízení).

23. S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadená rozhodnutí nezákonnými, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. října 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce